

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a. s.**, IČO: 64949681, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Chodov, 148 00 Praha 4, zastoupen JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Vinohradská 30, 120 00 Praha 2 - Vinohrady, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad,** se sídlem Sokolovská 58/219, 190 00 Praha 9 - Vysočany, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Vodafone Czech Republic a.s.**, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Stodůlky, 155 00 Praha 5, zastoupena Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4 - Nusle, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 29. 5. 2012, č. j. ČTÚ-48 584/2012-603, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2017, č. j. 9 A 131/2012 - 94,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2012, č. j. ČTÚ-42 820/2011-611/VI.vyř. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), stanovil Český telekomunikační úřad, odbor ekonomické regulace (dále též „Úřad“) v obnoveném správním řízení podíly pro výpočet výše příspěvků jednotlivých přispěvatelů na účet univerzální služby za rok 2003 (bod 1) a výši jejich příspěvků na účet univerzální služby za rok 2003 (bod 2) v souladu s § 32 odst. 3

zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o telekomunikacích“). V bodu 3 výroku Úřad stanovil výši platby na účet univerzální služby jednotlivým účastníkům po započtení dosud uhrazených plateb dle původních rozhodnutí, tj. výši doplatku. Žalobci byla výše příspěvku stanovena celkem na částku 71 284 634Kč a vzhledem k tomu, že v roce 2006 uhradil (dle původního rozhodnutí) 71 202 692Kč, představovala výše jeho doplatku částku 81 942Kč. Rozklad žalobce zamítl předseda Rady žalovaného rozhodnutím ze dne 29. 5. 2012, č. j. ČTÚ-48 584/2012-60 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, č. j. 9 A 131/2012 - 94 (dále jen „napadený rozsudek“). Nepřisvědčil námitce o prekluzi práva žalovaného na stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za rozhodné období roku 2003. Upozornil za znění § 1 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodném znění (dále jen „ZSDP“), dle nějž se působnost tohoto zákona vztahuje na správu daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu. Příspěvek na účet univerzální služby však příjmem státního nebo územního rozpočtu (či fondu) není. Jeho předmětem je úhrada prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby, přičemž poskytovatelem univerzální služby není stát (ani jeho organizačního složka, územně samosprávný celek či fond), ale držitel telekomunikační licence. Pokud § 49 odst. 13 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), v rozhodném znění (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), stanoví, že při vybírání a vymáhání plateb žalovaný postupuje podle zvláštního právního předpisu obdobně (myšleno dle ZSPD), přičemž pro tyto účely se na prostředky na účtu hledí jako na prostředky státního fondu, pak soud na základě argumentu *a contrario* dovodil, že žalovaný při jiných postupech (než je vybírání a vymáhání plateb) nepostupuje podle ZSDP a pro jiné účely se na prostředky na účtu (tj. na účtu univerzální služby) nehledí jako na prostředky státního fondu. Navíc podle odst. 3 téhož ustanovení účet univerzální služby není součástí státního rozpočtu. Na podporu tohoto závěru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 38/2010 – 100), v němž se k obdobné úpravě postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže uvádí, že jím uložená pokuta není daní ve smyslu § 1 odst. 1 ZSDP, ale pouze jinou platební povinností, při jejímž vybírání či vymáhání se uplatní příslušné části ZSDP. Žalobcem odkazovaná judikatura, podle které není ústavně konformní možnost stanovit konkrétnímu subjektu veřejnoprávní povinnost po neomezeně dlouhou dobu, se vztahuje k plnění, které mělo charakter daně. Platbu na účet univerzální služby však za daň považovat nelze.

[3] Městský soud upozornil, že daná věc vykazuje rovněž výrazné soukromoprávní aspekty. Předmětem platby je příspěvek na úhradu prokazatelné ztráty soukromoprávnímu subjektu. Povinnost držitelů telekomunikačních licencí přispívat na tuto úhradu vznikla *ex lege* a přispěvatelé o této povinnosti nepochybně věděli. Správní orgány zde plní administrativní úkoly (správa účtu) a vystupují jako garant, že jednotlivé soukromoprávní subjekty mezi sebou spravedlivě vypořádají závazky, které jim vznikly *ex lege*. Skutečnost vzniku povinnosti úhrady univerzální služby byla všem účastníkům

zřejmá, proto právní jistota ohledně samotného uplatnění nároku nemohla být ohrožena, přičemž i žalobce o této povinnosti věděl. Jádro rozhodovací činnosti správních orgánů netkví v určení, zda vůbec žalobci bude či nebude povinnost uložena, a nevede k favorizaci státní moci při uplatnění majetkové pohledávky.

[4] Shora uvedené závěry shledal městský soud podstatnými i pro posouzení námitky neopodstatněnosti stanovení účinků napadeného rozhodnutí ke dni nabytí právní moci tohoto (nového) rozhodnutí, jež opíral o znění § 99 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád"). Citované ustanovení umožňuje správnímu orgánu, aby v závislosti na okolnostech konkrétního případu rozhodl jednak ve věci samé a rovněž aby určil, kdy nastanou vůči účastníku řízení rozhodnutím předpokládané účinky. Při rozhodování o stanovení okamžiku účinků rozhodnutí (zda nastanou *ex tunc* nebo *ex nunc*) nemusely správní orgány brát primární ohled pouze na žalobce, ale musí vycházet ze všech okolností daného případu. Posuzovanou věc nelze zjednodušovat na vztah žalobce a žalovaného, v němž by byla státem uložena povinnost pouze žalobci. Jde o spor vykazující i výrazné soukromoprávní prvky, v němž se jedná o práva a povinnosti několika držitelů telekomunikační licence. Úvahu správních orgánů, které při stanovení okamžiku účinků rozhodnutí přihlížely zejména k tomu, že již došlo k zaplacení některých plateb, shledal soud sice stručnou, avšak v zásadě legitimní a přezkoumatelnou. Městský soud doporučil správním orgánům, aby na příště v tomto rozsahu odůvodňovaly svá rozhodnutí přesvědčivěji, nicméně neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něj je plně zřejmá úvaha správního orgánu a stanovisko, které zaujal.

[5] Pokud žalobce namítal, že pro stanovení příspěvku použil žalovaný údaj o ověřené ztrátě z poskytování univerzální služby, který byl zjištěn v nesprávné výši rozhodnutím ze dne 18. 4. 2011, č. j. 16 065/2011-603 (dále jen „podkladové rozhodnutí"), opřel se městský soud o svůj rozsudek, který se týkal přezkumu podkladového rozhodnutí. Zároveň uvedl, že ověřená výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby je základem pro stanovení výše finančního příspěvku jednotlivých držitelů telekomunikační licence. Výši platby konkrétního plátce může žalovaný stanovit až poté, co byla pravomocně stanovena výše čistých nákladů poskytovatele univerzální služby na poskytování této služby za rozhodné období postupem podle § 48 zákona o elektronických komunikacích. Existence podkladového rozhodnutí týkající se výše prokazatelné ztráty na rok 2003 proto byla podmínkou pro stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby. Žaloby proti podkladovému rozhodnutí však byly městským soudem zamítnuty (rozsudkem ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 A 131/2011 – 133), a podkladové rozhodnutí tak zůstalo i nadále zákonným podkladem pro napadené rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel") podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, kterou opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil, jakož i napadené a prvostupňové rozhodnutí.

[7] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v absenci seznatelného vyložení právně kvalifikačního závěru v otázce, jakému právnímu režimu podléhá stanovení časového omezení práva žalovaného uložit stěžovateli povinnost přispět

na zajištění služeb výsostně veřejného zájmu. Městský soud neřešil, zda lze v právním státě předmětnou příspěvkovou povinnost ukládat zcela bez omezení a na základě jaké právní normy tak lze dovodit. Pokud dospěl k závěru, že nelze aplikovat časové omezení podle daňových předpisů, měl s ohledem na judikaturu, podle které nemůže povinnost veřejnoprávní platby trvat bez časového omezení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 Afs 17/2009 – 102), určit, jaký právní předpis tuto lhůtu stanoví, jakož i charakter a délku jejího trvání.

[8] Nesprávné právní posouzení namítá stěžovatel ve vztahu ke klíčové otázce, zda má povinnost přispět na účet univerzální služby veřejnoprávní či soukromoprávní charakter. Z toho poté vyplynulo i nesprávné posouzení účinků napadeného rozhodnutí dle § 99 odst. 2 správního řádu. Městský soud ve svém odůvodnění nedůsledně rozlišuje vztahy mezi žalovaným a poskytovatelem univerzální služby na jedné straně a žalovaným a jednotlivými přispěvateli na straně druhé.

[9] Univerzální služba je zákonem definovaný soubor telekomunikačních služeb, které poskytuje telekomunikační společnost všem občanům státu ve veřejném zájmu. Z toho poskytovateli vzniká určitá ztráta, kterou poskytovatel vyčísluje a požaduje po zadavateli univerzální služby – po žalovaném. Tuzemský mechanismus byl v rozhodné době založen na rozdělení těchto nákladů mezi ostatní podniky zajišťující služby elektronických komunikací (dále též „operátor“) v rámci navazujícího správního řízení (na řízení, v němž se autoritativně určuje výše ztráty). Příspěvková povinnost jednotlivých operátorů je autoritativně stanovená, vybíraná a případně i vymáhaná a má zcela nepochybně reparační funkci ve vztahu k autoritativně zjištěné výši prokazatelné ztráty. Příspěvková povinnost tedy představuje kompenzační institut *sui generis*. Je ale nutné rozlišovat vztah mezi poskytovatelem a správním orgánem a správním orgánem a ostatními operátory coby přispěvateli na univerzální službu (ten je od prvního odvozený a je na něm závislý, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 As 3/2009 - 152).

[10] Stěžovatel dále ve vztahu k charakteru finanční reparace aplikoval tradiční kritéria plynoucí ze zájmové, mocenské a organické teorie či metody právního regulování a dospěl k závěru, že byť se jedná o platbu kompenzačního charakteru, nelze ji považovat za soukromoprávní. I konfliktní senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 3. 2015, č. j. Konf 8/2014 – 25, uvedl, že ne každá platba kompenzačního (reparačního) charakteru má soukromoprávní povahu. Dané vztahy jsou čistě veřejnoprávní, neboť dotčené osoby se na podmínkách těchto vztahů nijak nedohodly a žádný přímý vztah mezi sebou nemají. Svůj názor stěžovatel podporuje odkazem na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. C-508/14. Poskytovatel univerzální služby není přímým účastníkem vztahů, v rámci nichž je přispěvatelům stanovena povinnost přispět na účet univerzální služby, a je pouze osobou, která může potenciálně čelit negativním důsledkům z těchto vztahů vzniklých. Tyto negativní dopady však opět zatěžují pouze vztah mezi poskytovatelem a žalovaným, v krajním případě pak připadá v úvahu řešení v rovině odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem. Výlučnou odpovědnost za splnění majetkové pohledávky poskytovatele univerzální služby za prokazatelnou ztrátu nese žalovaný. Ten výlučně ukládá a vymáhá příspěvkovou povinnost vůči jednotlivým operátorům. V žádném případě

se pak nemůže jednat o majetkovou pohledávku poskytovatele vůči jednotlivým operátorům, jak naznačil městský soud.

[11] Jednotliví operátoři pak mají zájem na ochraně právní jistoty ohledně časového omezení vynutitelnosti práva státu na splnění předmětné veřejnoprávní platby. I účastníci soukromoprávních vztahů toto právo mají, přičemž ve vztazích týkajících se veřejnoprávní platby tento zájem ještě vzrůstá jako důsledek očekávání slabší strany veřejnoprávního vztahu na poskytnutí maximální ochrany za účelem eliminace nerovností plynoucích z tohoto vztahu. Proto z judikatury plyne požadavek na časové omezení trvání povinnosti veřejnoprávní platby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 Afs 17/2009 – 102). Tato judikatura nezahrnuje pouze plnění, jež má charakter daně, ale i jakákoliv další peněžitá plnění s převládajícími prvky veřejnoprávního charakteru. Neexistuje rozumný důvod, proč by měl v této otázce daňový poplatník, podílející se plněním daňových povinností na zajišťování služeb veřejného zájmu, požívat větší míry ochrany než telekomunikační operátor podílející se plněním příspěvkové povinnosti na zajištění jiných zvláštních služeb veřejného zájmu. Stěžovatel je proto přesvědčen, že rozhodující orgán byl povinen najít příslušnou právní normu, jež toto omezení v čase jednoznačně stanoví. Pokud tak neučinil, pochybil. Jelikož nebyla ani hledána a byla pouze odmítnuta jako nepřiléhavá argumentace stěžovatele, jedná se o neúplné právní posouzení věci způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[12] Soud rovněž nesprávně posoudil otázku stanovení účinků správního rozhodnutí. Stěžovatel setrvává na svém názoru, dle kterého je třeba při posuzování uvedené otázky brát ohled především na stěžovatele jako adresáta uložené povinnosti. Bylo třeba náležitě vysvětlit a porovnat zájmy třetích osob s potenciálně dotčenými zájmy stěžovatele a závažnost dopadů do jejich právních sfér. Použití odchylky od základního zákonného pravidla musí být odůvodněno konkrétními okolnostmi a nelze se spokojit s velice obecným odůvodněním, jak jej provedl správní orgán v dané věci. Potřeba časové návaznosti původního a nového rozhodnutí by mohla obecně odůvodnit přiznání účinků *ex nunc* jakémukoliv rozhodnutí, pročež je tento důvod nepřezkoumatelný. Uvedením obavy z diskontinuity zpochybňující vztahy ohledně placení příspěvků na účet univerzální služby není přezkoumatelně vysvětleno, jaké právní vztahy měl správní orgán na mysli a jak konkrétně by mohly být zpochybněny, resp. jaké následky by takové zpochybnění mohlo vyvolat. Nepřezkoumatelnost těchto závěrů ostatně potvrdil i městský soud, když správním orgánům doporučil odůvodňovat postup podle § 99 správního řádu přesvědčivějším způsobem. Zmíněné flagrantní nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze napravit úvahami soudu, zejména když obecné důvody správního orgánu umožňují interpretaci a doplnění odlišnými směry.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že napadený rozsudek považuje za přezkoumatelný a věcně správný a s jeho závěry se ztotožňuje. Nesouhlasí s názorem stěžovatele o veřejnoprávním charakteru příspěvkové povinnosti. Odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 A 134/2012 – 99, v němž jsou vyjádřeny obdobné závěry jako v napadeném rozsudku. Závěry usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Konf 8/2014 – 25 považuje žalovaný za nepřiléhavé na danou věc, neboť se týkaly regresních náhrad podle zákona o nemocenském pojištění, které jsou příjmem státního rozpočtu.

[14] Podle žalovaného je rozhodné posouzení, zda se v případě příspěvku na účet univerzální služby jedná o daň ve smyslu § 1 ZSDP či § 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Z § 49 odst. 3 a 13 zákona o elektronických komunikacích dovozuje, že nikoliv, neboť účet univerzální služby, ani prostředky na něm, nebyly součástí státního rozpočtu, přičemž pro účely vybírání a vymáhání plateb se na ně hledí jako na prostředky státního fondu. I z citovaného rozsudku městského soudu plyne, že žalovaný zde vystupuje v roli prostředníka, nikoliv správce daně. Závěrem žalovaný upozornil, že podkladové rozhodnutí týkající se výše prokazatelné ztráty obstálo v soudním přezkumu před městským soudem a zůstalo nedotčeno. Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost zamítl.

[15] Osoba zúčastněná na řízení se plně ztotožnila s argumentací obsaženou v kasační stížnosti, napadený rozsudek považuje za nezákonný a navrhuje jeho zrušení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost **není** důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Vzhledem k argumentaci, na níž městský soud své odůvodnění založil, nelze spatřovat důvod nepřezkoumatelnosti v absenci úvahy o právním režimu časového omezení možnosti žalovaného stanovit stěžovateli povinnost přispět na účet univerzální služby. Městský soud učinil a dostatečně odůvodnil své závěry, podle nichž na příspěvkovou povinnost podle § 32 zákona o telekomunikacích nelze analogicky aplikovat pravidla o prekluzi dle ZSDP či daňového řádu. Zároveň se vypořádal i se stěžovatelovou námitkou, podle které z judikatury plyne potřeba stanovit časové omezení veřejnoprávní platby, když stěžovateli vysvětlil, že odkazovaná judikatura se vztahuje pouze k platbám, které mají charakter daně, což posuzovaná platba není. Jestliže tedy městský soud nedovodil, že je nutné časově omezit možnost žalovaného rozhodnout o výši příspěvku jednotlivých operátorů na účet univerzální služby, nemusel iniciativně vyhledávat, jaká právní úprava by se měla v dané věci analogicky uplatnit, když samotný zákon o telekomunikacích, žádné takové omezení neobsahuje. Jak sám stěžovatel uvedl, městský soud se vypořádal s žalobními námitkami, podle nichž se měl analogicky použít ZSDP. Nad rámec žalobních bodů pak nebyl povinen, a ani oprávněn, hledat jinou právní úpravu, která by se měla analogicky aplikovat, jestliže v namítaném rozsahu neshledal mezeru v zákoně, kterou by bylo nutné zaplnit. Pokud by taková mezera existovala a městský soud ji svým výkladem nevyplnil, pak by se mohlo jednat o nesprávné posouzení právní otázky (o existenci mezery v zákoně a potřeby ji zaplnit), nikoliv však o nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[19] Podstatou sporu je otázka, zda v daném případě existuje potřeba časově omezit možnost žalovaného rozhodnout o výši finančního příspěvku na účet univerzální služby a zda byl správně stanoven okamžik účinnosti rozhodnutí vydaného v obnoveném řízení.

[20] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti. Stěžovateli byla stanovena výše příspěvkové povinnosti již v roce 2004 rozhodnutím (č. j. 20051/2004-611), kterým byla zároveň ověřena výše prokazatelné ztráty poskytovatele. Následně bylo toto rozhodnutí městským soudem zrušeno rozsudkem ze dne 3. 2. 2006, č. j. 7 Ca 10/2005 – 71 (nutno podotknout, že uvedené rozhodnutí žalovaného napadl i stěžovatel žalobou, o níž bylo rozhodováno pod sp. zn. 6 Ca 193/2004). O výši prokazatelné ztráty žalovaný znovu rozhodl dne 9. 7. 2007, pod č. j. 26 993/2006-611/Xvyř. V návaznosti na to rozhodoval žalovaný znovu (v řízení bylo se stěžovatelem pokračováno již po zrušení prvního rozhodnutí městským soudem), tentokrát individuálně, o výši povinností jednotlivých přispěvatelů, kdy řízení týkající se stěžovatele pravomocně skončilo v září 2008 (rozhodnutí ze dne 27. 6. 2008, č. j. 2756/2007-611/VII. vyř).

[21] Z důvodu opětovného zrušení rozhodnutí o ověření prokazatelné ztráty (rozhodnutím ze dne 22. 10. 2009, č. j. 64 688/2009-603, které nabylo právní moci dne 29. 10. 2009) byla předsedou Rady žalovaného nařízena dne 1. 12. 2009 (pravomocně dne 4. 1. 2010) obnova řízení o stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby stěžovatele (jakož i dalších přispěvatelů), přičemž toto řízení bylo přerušeno rozhodnutím ze dne 3. 3. 2010 (pravomocně dne 6. 4. 2010) do pravomocného rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty, které je podkladovým rozhodnutím pro stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby. Rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty ze dne 30. 12. 2010, č. j. 26 993/2006-611/XVIII. vyř. (rozhodnutí o zamítnutí rozkladu ze dne 18. 4. 2011, č. j. 16065/2011-603) nabylo právní moci dne 28. 4. 2011. Následně žalovaný rozhodl o výši příspěvkové povinnosti stěžovatele i ostatních přispěvatelů. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, který byl zamítnut napadeným rozhodnutím.

[22] Lze dodat, že žalobu žalobce a osoby na řízení zúčastněné proti rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty zamítl městský soud rozsudkem ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9A 131/2011 - 133, řízení před soudem v nyní projednávané věci bylo proto přerušeno.

a) K trvání povinnosti přispět na účet univerzální služby

[23] Na posuzovaný případ dopadá úprava obsažená v zákoně o telekomunikacích, zejména ustanovení § 32, které zní:
(1) Prokazatelná ztráta se hradí z účtu univerzální služby (dále jen „účet"), na který jsou povinni přispívat držitelé telekomunikačních licencí finančním příspěvkem. Účet spravuje Úřad. Úřad je povinen zřídit účet, vznikne-li povinnost úhrady prokazatelné ztráty.
(2) Držitelé telekomunikačních licencí jsou povinni zúčtovat finanční příspěvek a nároky na úhradu prokazatelné ztráty prostřednictvím účtu.
(3) Držitelé telekomunikačních licencí předloží Úřadu nejpozději do 30. června každého kalendářního roku zúčtování prokazatelné ztráty vzniklé poskytováním univerzální služby v uplynulém kalendářním roce, pokud jsou jejími poskytovateli, a výši finančního příspěvku na univerzální službu za uplynulý rok. Úřad do 30 dnů ověří výši prokazatelné ztráty a výši

finančního příspěvku a stanoví výši platby na účet nebo vystaví doklad opravňující k čerpání finančních prostředků z účtu.
(4) Držitelé telekomunikačních licencí odpovídají za správnost zúčtování výše finančního příspěvku a výše prokazatelné ztráty.
(5) Došlo-li k čerpání finančních prostředků z účtu na základě nesprávných nebo neúplných údajů poskytovatele univerzální služby nebo byla-li na základě nesprávných nebo neúplných údajů nesprávně stanovena výše finančního příspěvku, Úřad uloží držiteli telekomunikační licence povinnost neoprávněně čerpané nebo neodvedené finanční prostředky zúčtovat v následujícím zúčtovacím období.
(6) Prostředky účtu lze použít jen k hrazení prokazatelné ztráty. Držitelé telekomunikačních licencí mají právo nahlížet do účtu a žádat Úřad o vysvětlení, mají-li odůvodněné pochybnosti o způsobu zúčtování jejich vztahů k účtu. Úřad je povinen výkaz o hospodaření s účtem za příslušný kalendářní rok zveřejnit v Telekomunikačním věstníku.
(7) Způsob stanovení výše finančního příspěvku držitelů telekomunikační licence na účet a pravidla přidělování finančních prostředků z účtu na hrazení prokazatelné ztráty stanoví prováděcí předpis.
Tímto předpisem byla vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 235/2001 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o výpočtu a úhradě prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby držitelem telekomunikační licence.

[24] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje argumentaci stěžovatele, podle které je napadené rozhodnutí vydáno ve veřejnoprávní věci a povinnost jím uložená má veřejnoprávní charakter, jakož i vztah mezi stěžovatelem a žalovaným. Rozsáhlá argumentace stěžovatele na toto téma ovšem není rozhodná pro posouzení podstaty daného sporu. Veřejnoprávní povaha předmětné věci nebyla ani městským soudem popřena. Jinak by se jí nemohl věcně zabývat. Povaha věci je rozhodná pro pravomoc správních soudů rozhodovat o daných otázkách. Pokud by se nejednalo o rozhodnutí týkající se veřejných subjektivních práv a povinností, musel by městský soud žalobu odmítnout a odkázat stěžovatele na podání žaloby k civilnímu soudu. Nejvyšší správní soud má proto otázku charakteru vztahu založeného napadeným rozhodnutím, resp. charakteru povinnosti přispět na účet univerzální služby, za nespornou.

[25] Městský soud nezpochybnil, že se v daném případě jedná o rozhodnutí ve věci veřejného práva, nicméně v rámci posuzování důvodnosti žaloby nemohl odhlédnout od soukromoprávní roviny (resp. specifik daného právního vztahu, jež má dopady i do sféry jiných soukromých subjektů), která se v dotčených vztazích projevuje výrazněji, než je ve věcech správního soudnictví běžné. O tom, že se jedná o specifickou právní úpravu, svědčí i řada sporů, s nimiž se správní soudy musely v průběhu let vypořádat. Na základě nich řešily zejména otázky vzájemné závislosti rozhodování o ověření výše prokazatelné ztráty a stanovení příspěvku operátorů na účet univerzální služby, a z toho plynoucího účastenství ostatních operátorů v řízení, v němž se zjišťuje prokazatelná ztráta, či dopady jednotlivých rozhodnutí do práv jiných osob, než těch, kterým je rozhodnutím přímo uložena povinnost.

[26] Stěžovateli nelze přisvědčit, že se má striktně oddělovat vztah mezi poskytovatelem univerzální služby a žalovaným od vztahu mezi jednotlivými operátory a žalovaným. Tyto vztahy, jakož i práva a povinnosti, která se v rámci nich zakládají, nelze posuzovat zcela

izolovaně. Jak sám stěžovatel uvedl, rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty představuje podkladové rozhodnutí pro stanovení výše příspěvkové povinnosti na účet univerzální služby (k tomu srov. rozsudek městského soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 Ca 383/2008 – 54, publikovaný pod č. 2585/2012 Sb. NSS, podle něhož *„existence pravomocného podkladového rozhodnutí Úřadu, jímž bude ověřena výše prokazatelné ztráty žalobce z poskytování univerzální služby za rok 2002, je podmínkou sine qua non pro rozhodnutí o stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za uvedené období“*). S ohledem na provázanost obou rozhodnutí a dotčení na právech poskytovatele univerzální služby i ostatních operátorů jako přispěvatelů na účet univerzální služby Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 As 3/2009 – 152, vyslovil, že účastníky řízení o ověření výše prokazatelné ztráty jsou i ostatní operátoři.

[27] V posledně citovaném rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval i způsobem financování nákladů na provozování univerzální služby a upozornil, že zákon o telekomunikacích stanovil zcela jiný mechanismus hrazení ztráty než novější zákon o elektronických komunikacích, podle něhož je ztráta hrazena ze státního rozpočtu, což je jeden ze dvou možných způsobů financování prokazatelné ztráty. Druhým způsobem je krytí ze strany ostatních podnikatelských subjektů na telekomunikačním trhu, který byl zakotven v § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích. Prokazatelná ztráta se hradí z účtu, na který přispívají jednotliví držitelé telekomunikačních licencí. Po ověření výše prokazatelné ztráty za předmětný rok se tento údaj použije pro výpočet příspěvku ostatních operátorů na účet univerzální služby tak, aby celková výše vybraných příspěvků odpovídala výši prokazatelné ztráty za uvedený rok. Všechny vybrané příspěvky za toto období se následně převedou poskytovateli s prokazatelnou ztrátou. Protože zákonodárce v zákoně o telekomunikacích zvolil finanční krytí prokazatelné ztráty prostřednictvím ostatních podnikatelských subjektů na telekomunikačním trhu, nikoli prostřednictvím veřejných prostředků (veřejných rozpočtů), odmítl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku argumentaci, podle které je ztráta daní svého druhu. To totiž zcela odporuje východiskům financování univerzální služby.

[28] K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 5. 9. 2009, č. j. 9 Ans 5/2008 – 107, v němž uvedl, že se refundace prokazatelné ztráty realizuje prostřednictvím univerzálního účtu spravovaného žalovaným správním orgánem a zdůraznil, že *„financování ztráty z poskytování univerzální služby nelze hradit dle úpravy zákona o telekomunikacích z veřejných prostředků, tj. ze státního rozpočtu“*, přičemž *„samotná refundace prokazatelné ztráty je (vzhledem k nemožnosti použít veřejné prostředky) podmíněna finančními prostředky na účtu univerzální služby. (...) držitelům telekomunikačních licencí nelze uložit povinnost složit na účet platbu bez předchozího pravomocného rozhodnutí. Z jiných prostředků však nelze vzhledem k § 32 odst. 1 zákona o telekomunikacích prokazatelnou ztrátu hradit“*. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud rovněž vyslovil, že s ohledem na způsob čerpání prostředků z univerzálního účtu může být poskytovatel univerzální služby v případě nečinnosti žalovaného aktivně legitimován k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci stanovení výše příspěvku na univerzální službu ostatním operátorům. Žalovaný je povinen činit všechny kroky pro to, aby stanovil výši plateb ostatním operátorům a stanovené příspěvky byly co nejdříve převedeny na účet, což je podmínka jejich vyplacení. Je třeba, aby poskytovatel, který uplatňuje úhradu

prokazatelné ztráty z účtu univerzální služby, měl možnost domáhat se, aby žalovaný v předmětných řízeních s ostatními držiteli telekomunikačních licencí rozhodl.

[29] Shodně se svými dřívějšími závěry tak Nejvyšší správní soud i nyní uvádí, že ztráta, ani příspěvek na její úhradu, jak byly upraveny v zákoně o telekomunikacích, nemá charakter daně a plně se ztotožňuje se závěry obsaženými v napadeném rozsudku. Zdejší soud nebude opakovat již jednou vyřčené a odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku co do argumentace, že finanční příspěvek na účet univerzální služby nenaplňuje definiční znaky daně a jedná se o zvláštní platbu, neboť v tomto rozsahu stěžovatel ani se závěry městského soudu nijak nepolemizuje. Ze shora citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, že jednotlivá rozhodnutí žalovaného (o ověření prokazatelné ztráty a stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby), a z nich plynoucí vztahy nelze striktně oddělit. Poskytovatel univerzální služby je zásadně dotčen na svých právech rozhodnutím o stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby a má zájem na jeho vydání, neboť tímto rozhodnutím je podmíněna existence prostředků na účtu univerzální služby, z něhož jsou kryty jeho zvýšené náklady, kdy ztrátu, která mu takto vznikla, nelze hradit z jiných prostředků. Bylo by tudíž naopak vadou napadeného rozhodnutí, pokud by žalovaný při rozhodování hleděl pouze na zájmy stěžovatele a nijak nezohlednil, jakým způsobem se jeho rozhodnutí dotkne práv poskytovatele univerzální služby.

[30] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele o potřebě dovodit časové omezení možnosti stanovit výši finančního příspěvku na účet univerzální služby, přičemž i s ohledem na skutkové okolnosti daného případu neshledal žádné narušení právní jistoty stěžovatele, případně dalších operátorů. Jak vyplynulo se shora shrnutých skutečností, stěžovateli byla stanovena výše příspěvkové povinnosti již v roce 2004. Následně bylo toto rozhodnutí městským soudem zrušeno (rozsudkem ze dne 3. 2. 2006) a o výši prokazatelné ztráty žalovaný znovu rozhodl dne 9. 7. 2007. Žalovaný poté opět rozhodl o výši příspěvkové povinnosti stěžovatele (pravomocně v září 2008). Z důvodu opakovaného zrušení rozhodnutí o ověření prokazatelné ztráty byla žalovaným nařízena obnova řízení o stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby stěžovatele, přičemž řízení bylo přerušeno do pravomocného rozhodnutí o ověření prokazatelné ztráty. Pokud následně žalovaný pokračoval v obnoveném řízení a určil výši příspěvku stěžovatele v návaznosti na nově provedené zjištění výše prokazatelné ztráty, nelze v žádném případě přisvědčit stěžovateli, že bylo zasaženo do jeho právní jistoty. Za daných okolností není třeba analogicky vyvozovat lhůtu pro stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby.

[31] Stěžovatel od počátku věděl o existenci své příspěvkové povinnosti, která mu byla dokonce již dříve pravomocně stanovena předchozími rozhodnutími žalovaného (kdy stěžovatel dokonce původně stanovený příspěvek uhradil). Ta však bylo třeba zrušit s ohledem na výsledek mnohaletých sporů, jež byly ohledně ověřování prokazatelné ztráty (i za roky navazující či předcházející rozhodnému období) vedeny před správními soudy. I sám stěžovatel v těchto řízeních aktivně vystupoval a domáhal se zrušení některých rozhodnutí. Pokud tato rozhodnutí sám zpochybňoval (např. první rozhodnutí o výši prokazatelné ztráty a jeho příspěvku na účet univerzální služby; či posléze i poslední rozhodnutí o výši prokazatelné ztráty; atd.), pak musel důvodně očekávat i možnou změnu své příspěvkové povinnosti a nemůže nyní namítat, že jeho právní jistota byla narušena. Rozhodl-li žalovaný o obnově řízení ve lhůtách stanovených správním řádem (§ 100 odst.

3), neshledává Nejvyšší správní soud žádnou vadu ani rozpor s právy dotčených osob, či narušení právní jistoty, pokud v takto řádně zahájeném řízení bylo vydáno nové rozhodnutí. Nejvyšší správní soud naopak souhlasí s názorem vyjádřeným v napadeném rozhodnutí (na str. 18), že stěžovatelova námitka prekluze je v rozporu s obecnými právními principy, když rozhodnutí nemohlo být vydáno v důsledku uplatnění práva na podání opravných prostředků některými účastníky řízení. Za popsaných okolností Nejvyšší správní soud skutečně neshledává jakoukoliv potřebu dovozovat lhůtu pro zánik práva na stanovení výše příspěvku dle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, a naopak považuje za vhodné stěžovatelovu námitku zcela odmítnout. Pro úplnost odkazuje na argumentaci obsaženou na str. 16 až 18 napadeného rozhodnutí, kde se předseda Rady žalovaného, byť nesouhlasil s názorem stěžovatele, že je na věc třeba aplikovat ustanovení ZSPD o prekluzi práva stanovit daň, zabýval podrobně hypotetickým použitím pravidel ZSDP o prekluzi na posuzovaný případ a srozumitelně vysvětlil, že s ohledem na specifika rozhodování podle § 32 zákona o telekomunikacích a soudní spory vedené v dané věci by v případě stěžovatele právo na stanovení výše příspěvkové povinnosti na účet univerzální služby za rok 2003 neprekludovalo, i kdyby se příslušná ustanovení ZSDP použila.

[32] Obecně je pak nutno zdůraznit, jak ostatně uvedl již městský soud, že povinnost všech operátorů společně sdílet náklady na provozování univerzální služby, resp. povinnost přispět na účet univerzální služby, vyplývá přímo ze zákona a všichni přispěvatelé tedy mají jistotu, že v případě vzniku prokazatelné ztráty budou povinni přispět na její úhradu. Nejistá je pouze její výše, která ovšem může být určena až v návaznosti na vydání rozhodnutí o výši prokazatelné ztráty. Již v této fázi jsou všichni přispěvatelé účastníky správního řízení, jehož výsledek se promítne do výsledné příspěvkové povinnosti. Už v tomto stadiu tudíž probíhá řízení, které směřuje ke stanovení stěžovatelem zpochybňované povinnosti. Těžko by tudíž bylo možné dovozovat případnou prekluzi práva na stanovení výše příspěvkové povinnosti v průběhu prvního ze dvou na sobě závislých řízení.

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na celou konstrukci zjišťování výše prokazatelné ztráty, a v návaznosti na ni i podílu jednotlivých operátorů na její úhradě, neshledává potřebu dovodit analogicky lhůtu, v níž je možné stanovit výši příspěvku na účet univerzální služby. Jinými slovy není zde mezera v zákoně, kterou by bylo třeba zaplnit. Lze si totiž jen těžko představit, že by byl žalovaný skutečně velmi dlouhou dobu nečinný, aniž by ve věci za konkrétní období (zde rok 2003) neprobíhalo žádné správní či soudní řízení, které by mířilo ke stanovení příspěvkové povinnosti, a že by tudíž hrozilo stanovení výše příspěvku po letech nečinnosti, které by bylo možné považovat za narušení právní jistoty jednotlivých operátorů. Jak bylo již řečeno, hlavní zájem na ověření výše prokazatelné ztráty a v návaznosti na to určení výše příspěvků na účet univerzální služby má poskytovatel univerzální služby (nikoliv stát), který může úhradu vzniklé ztráty čerpat až v okamžiku, kdy jsou finanční příspěvky ostatních operátorů připsány na účtu univerzální služby. Pokud tedy poskytovateli univerzální služby vznikla ztráta, na jejíž úhradě se měli podílet ostatní poskytovatelé služeb na daném trhu, musel neprodleně učinit potřebné kroky, aby mohla být ověřena její výše. Těžko by pak hrozila následná nečinnost žalovaného při určování výše příspěvku jednotlivým operátorům, která by byla poskytovatelem akceptována po dobu, kterou by bylo možné považovat za dostatečnou pro prekluzi daného práva. Jak bylo již uvedeno, poskytovatel univerzální služby by se

v takovém případě mohl soudně domáhat, aby žalovaný příslušná rozhodnutí vydal. S ohledem na popsaný mechanismus výpočtu prokazatelné ztráty a stanovení výše jednotlivých příspěvků obsažený v zákoně, potažmo vyhlášce shora uvedené, Nejvyšší správní soud neshledal mezeru v zákoně z důvodu, že není stanovena prekluzivní lhůta, ve které lze rozhodnout o výši finančního příspěvku na účet univerzální služby. Kromě toho v § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích je stanoveno, že ztrátu a příspěvky určí žalovaný do 30 dnů. Nicméně Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 9 Ans 5/2008 – 107 uvedl, že jednotlivá rozhodnutí na sebe navazují, přičemž veškeré úkony musí probíhat podle pravidel obsažených ve správním řádu a zachovat účastníkům řízení všechna procesní práva, včetně možnosti využít opravné prostředky, a potom tedy nelze očekávat, že žalovaný provede veškeré úkony uvedené v § 32 odst. 3 větě druhé zákona o telekomunikacích *(Úřad do 30 dnů ověří výši prokazatelné ztráty a výši finančního příspěvku a stanoví výši platby na účet nebo vystaví doklad opravňující k čerpání finančních prostředků z účtu*) najednou ve stanovené lhůtě. I přesto však platí shora uvedené.

b) K účinkům nového rozhodnutí

[34] Podle § 102 odst. 9 správního řádu *[n]ovým rozhodnutím vydaným podle § 100 nebo § 101 písm. a) se původní rozhodnutí ruší; o tomto následku budou účastníci poučeni v písemném vyhotovení rozhodnutí; ustanovení § 99 platí obdobně. V ostatních případech nové rozhodnutí brání vykonatelnosti nebo jiným právním účinkům původního rozhodnutí; nejsou-li účinky nového rozhodnutí zřejmé z jeho obsahu, určí vliv na vykonatelnost nebo jiné právní účinky původního rozhodnutí správní orgán*.

[35] Ustanovení § 99 odst. 2 právního řádu stanoví, že *[p]okud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž byla uložena povinnost, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí*.

[36] Nejvyšší právní soud předně upozorňuje, že odůvodnění účinků rozhodnutí vydaného v obnoveném řízení, kdy žalovaný stanovil účinky ke dni právní moci nového rozhodnutí, nikoliv ke dni právní moci původního rozhodnutí, není tak vágní a stručné, jak v kasační stížnosti uvádí stěžovatel. Určením účinků nového rozhodnutí se předseda Rady žalovaného zabýval na str. 13 až 15 napadeného rozhodnutí, přičemž podrobně vysvětlil, že *„(...) předchozími rozhodnutími (o výši příspěvků a jednotlivých platbách na účet US 2003 – viz výše přehled v tabulce), bylo jednak rozhodnuto o povinnosti jednotlivých přispěvatelů (tzv. ostatních držitelů telekomunikační licence v příslušném roce) na účet US 2003 a jednak bylo fakticky přiznáno právo společnosti Telefónica (jako poskytovatele US) na úhradu ztráty z jejího poskytování, a to v součtu odpovídajícímu výši příspěvků těchto držitelů telekomunikační licence. Aplikace ustanovení § 99 správního řádu je věcí správního uvážení a smyslem celé úpravy je ochrana práv nabytých v dobré víře a ochrana veřejného zájmu. Vzhledem k tomu, že výše ztráty z US za rok 2003 se po vydání nového rozhodnutí ve věci nezměnila, a ani výše jednotlivých příspěvků se nijak zásadně neliší od částek uvedených v rozhodnutí zrušeném při obnově řízení, tak nelze konstatovat, že by drobným (vyjádřeno procentuelně) navýšením příspěvků na účet US došlo k zásadnímu zásahu do subjektivních práv účastníků. Naopak pokud by nastaly účinky rozhodnutí zpětně ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, pak by to znamenalo velmi škodlivý zásah do práv spol.*

Telefónica, jako toho účastníka, který byl oprávněn čerpat příspěvky zaplacené na účet US 2003. Tento zásah by spočíval zejména v riziku případného zpochybňování těchto již uskutečněných plateb. K tomu je nutno rovněž připomenout, že v souvislosti s určováním okamžiku právních účinků rozhodnutí v přezkumném, resp. obnoveném řízení zdůrazňuje zákon zvláště zásadu šetření práv nabytých v dobré víře (viz § 94 odst. 5 správního řádu). Vzhledem k této zásadě správní orgán I. stupně v rámci správního uvážení musel nutně přihlédnout i k tomu, že na základě rozhodnutí ve věci příspěvků, která již byla pravomocně vydána (viz výše tabulka) a jejichž existence umožnila poskytovateli US (spol. Telfónica) fakticky naplnit a realizovat zákonný princip úhrady předmětné ztráty z poskytování US za rok 2003, bylo významným způsobem zasaženo do oprávněných zájmů spol. Telefónica, resp. došlo k nabytí práv v dobré víře (...)".

[37] Jak je zřejmé z citované pasáže napadeného rozhodnutí, jedná se o zcela konkrétní a přezkoumatelnou úvahu, která vysvětluje, v čem spatřuje okolnosti případu, které odůvodňují stanovení účinků ke dni právní moci nového rozhodnutí. Nelze tudíž souhlasit se stěžovatelem, že by nebyly náležitě vysvětleny a porovnány zájmy jednotlivých dotčených osob či že by nebylo uvedeno, jaké právní vztahy měl správní orgán na mysli, když vyjádřil obavu z diskontinuity a z toho plynoucího zpochybnění vztahů ohledně placení příspěvků na účet univerzální služby, a jaké právní následky by takové zpochybnění mohlo vyvolat. Správní orgán má za to, že nahrazením původního rozhodnutí s účinky *ex tunc* by mohly být zpochybněny již provedené platby na účet univerzální služby, čímž by mohlo být zasaženo do práv nabytých v dobré víře poskytovatele, který prostředky na účtu použil ke krytí své ztráty. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, přičemž městský soud k tomuto závěru rovněž nedospěl, ale pouze doporučil, aby správní orgány tyto své úvahy příště rozvedly ještě podrobněji.

[38] Nejvyšší správní soud zcela nesdílí obavy správních orgánů ze zpochybnění právních vztahů založených původním rozhodnutím v případě, že by byly účinky nového rozhodnutí určeny *ex tunc*. Nicméně stanovením jeho účinků *ex nunc* nemohl být stěžovatel na svých právech nijak zkrácen. Stěžovateli byla v obnoveném řízení rozhodnutím stanovena příspěvková povinnost nepatrně vyšší, než původním rozhodnutím, a bylo proto i v jeho prospěch, pokud má nově stanovená povinnost existovat až s účinky *ex nunc*. Stěžovatel tak dorovná rozdíl (po odečtení již provedené platby), aniž by se dalo dovozovat, že tak učinil opožděně. Stanovením účinků rozhodnutí ke dni jeho právní moci tudíž byly fakticky zohledněny zájmy stěžovatele, nikoliv poskytovatele univerzální služby. Nejvyšší správní soud však podotýká, že již shora blíže vysvětlil, proč při rozhodování o stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby nelze brát ohled pouze na stěžovatele jako přímého adresáta rozhodnutím uložené povinnosti. Kromě toho stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí, jak se v jeho právní sféře negativně promítla skutečnost, že účinky nového rozhodnutí byly určeny až ke dni jeho právní moci. Ze stěžovatelova rozkladu lze seznat, že dovozuje negativní dopad těchto účinků z toho, že žalovaný tímto způsobem zabránil prekluzi práva na stanovení příspěvkové povinnosti v neprospěch stěžovatele. Tato argumentace se však zakládá na předpokladu důvodnosti stěžovatelovy námitky o prekluzi práva rozhodnout o určení výše příspěvkové povinnosti, čemuž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, jak je uvedeno shora.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v řízení neuložil žádnou povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu